

РЕШЕНИЕ

№ 687

гр. Пловдив, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно гражданско дело № 20215300501652 по описа за 2021 година

Производство по чл.258, ал.1 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на Министерство на отбраната на РБ-гр.София, представлявано от Г.П., чрез пълномощника гл.юрисконсулт в отделение „Административно –правно“ на Военно формирование 24490 – Асеновград капитан К.А. против Решение 261282/ 21.04.2021г. постановено по гр.д.№ 15390/ 2020г. по описа на Пловдивски районен съд – V гр.с., с което е признато за установено в отношенията между страните, че О. А. С., ЕГН: ***** не дължи на МО на РБ, ЕИК: 000695324 като погасени по давност сумите по изп.лист от 22.04.2009г. по т.д. № 401/ 2005г. по описа на ПОС срещу О. А. С. и Г.И.Б., с който двамата са осъдени солидарно да заплатят на ответника на основание чл.23, ал.1, т.2 и ал.3 от ЗДФК/отм./ сумата 19 308, 62 лева – главница, представляваща причинена вреда от липси на имущество – метали, лихва върху главницата на основание чл.27 от ЗДФК/отм./ в размер на 1 903,85 лева за периода от 08.03.1999г. до 30.07.1999г. и съответната лихва върху главницата, считано от 01.08.1999г. до изплащане на сумата по Акт за начет № 185/ 30.07.1999г. По изложени довод в жалбата се иска отмяна на обжалваното решение и

отхвърляне на предявения от ищеца иск.

Постъпил е писмен отговор от въззиваемия О. А. С., чрез адв.Б.В.Б., в който оспорва жалбата като неоснователна и моли да се потвърди обжалваното решение. Претендира се присъждане на разноски за въззивната инстанция. Претендира се присъждане на разноски съобразно списък по чл.80 ГПК и ДПЗС от 07.09.2021г.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, намери следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна и е в законния по чл.259, ал.1 ГПК срок, като процесуално допустима подлежи на разглеждане по същество.

Съдът е сезиран с отрицателно установителен иск по чл.439, ал.1 във връзка с чл.124, ал.1 ГПК от О. А. С. против МО на РБ за признаване недължимост на сумата 19 308, 62 лева – главница, представляваща причинена вреда от липси на имущество – метали, лихва върху главницата на основание чл.27 от ЗДФК/отм./ в размер на 1 903,85 лева за периода от 08.03.1999г. до 30.07.1999г. и съответната лихва върху главницата, считано от 01.08.1999г. до изплащане на сумата по Акт за начет № 185/ 30.07.1999г, като погасени по давност. Обстоятелствата, на които искът е основан са : издаден Акт за начет № 185/ 30.07.1999г. по реда на ЗДФК/отм./, с който ищецът в качеството му на командир на военно поделение в гр.Пловдив и МОЛ; постановено съдебно решение от 15.Хл2007г. по т.д.№ 401/ 2005г. и издаден ИЛ от 22.IV.2009г. срещу ищеца и лицето Г.И.Б. за солидарното им осъждане на основание чл.23, ал.1, т.2 и ал.3 ЗДФК/отм./ заплащането на МО на РБ сумата 19 308, 62 лева – главница, представляваща причинена вреда от липси на имущество – метали, лихва върху главницата на основание чл.27 от ЗДФК/отм./ в размер на 1 903,85 лева за периода от 08.03.1999г. до 30.07.1999г. и съответната лихва върху главницата, считано от 01.08.1999г. до изплащане на сумата по Акт за начет № 185/ 30.07.1999г.; на 06.09.2009г. образувано изп.д.№ 9024/ 2009г. при ДСИ-СИС-Пловдив и провеждано принудително изпълнение спрямо ищеца чрез запор върху лична пенсия и превеждане ежемесечно суми по сметка на ДСИ за периода 05.08.2010г – 13.11.2020г.; на 13.02.2017г. починал солидарния длъжник Г.Б., на него място конституиран наследника му И.Б.; по назначена СИЕ по изп.дело са изчислени размера на погасените суми, както и оставащата главница, лихви и

разноски от двамата длъжници и установено, че същите общо са погасили сумата от 43 366, 34 лева, от които ищецът е платил и удържани парични средства през посочения период– 38 426, 82 лева , сума равна почти на двукратния размер на задължението по ИЛ, като е налице плащане и от Г.Б. в размер на сумата 4 939, 52 лева; от СИЕ се изяснява, че от постъпващите суми са били погасявани първо разноски по изпълнението, начислени лихви от 1999г. и най-после главницата по начина , предвиден в чл.76 ЗЗД; при този ред на погасяване въпреки ежемесечните принудително удържани суми от пенсията на ищеца през периода 05.08.2010г – 13.11.2020г. възлизащи в общ размер от 43 366, 34 лева, от главницата не е погасено абсолютно нищо и тя стои дължима в пълния си размер от 19 308, 62 лева, което поставя ищеца в ситуацията на „вечния длъжник“.

При уважаване на така предявения отрицателен установителен иск, районният съд е отчел действалата към момента на издаване на процесния Акт за начет правна уредба относно предвидената в чл.28 ЗДФК/ отм./ 10 годишна давност, както и последвалата нормативна уредба на ЗДФК от 200 г, в сила от 01.01.2001г. относно погасителната давност на вземанията по актовете за начет, при която независимо от спирането и прекъсването на давността имуществената отговорност не се търси , ако са изтекли 10 години от причиняването на вреда, което е възпроизведено като уредба относно абсолютната давност и в последващия ЗДФИ / ДВ, бр.33/ 21.04.2006г., приложението на които уредби относно вземанията, възникнали преди влизането в сила на тези закони е прието от съдебната практика. / решение по чл.290 ГПК на ВКС по гр.д.№ 1202/ 2013г.

Спор по делото относно фактите не е налице, като правният спор е сведен до наличието на осъществен правопрекратителния ефект спрямо претендираните от вискателя вземания поради изтекъл давностен срок, предмет на посочената нормативна уредба по ЗДФК от 1996г./отм. / и абсолютния давностен срок по ЗДФК от 2000г./ отм./, последният възприет и в последващия ЗДФИ. При така установените при безспорност фактически обстоятелства и приложение на посочената нормативна уредба съдът споделя изцяло правните изводи на районния съд, че независимо от датата на акта за начет от 30.07.1999г. при действието на ЗДФК от 1996г / отм./, претендираните вреди се явяват настъпили преди неговото съставяне и независимо от прекъсване на давностния срок на датата на съставяне на акта , то започналата от тази дата нова 10 годишна давност, както и независимо от прекъсването ѝ при предявяване на иска по т.д.№ 401/ 2005г. по описа на ПОС, то във всички случаи от отмяната на ЗДФК от 1996г./отм./ , в сила от 01.01.2001г. се явяват изтекли над 20 години. Съответно изтекла се явява абсолютната давност по отношение на процесните вземания , вкл. тези по издадения на 22.04.2009г. ИЛ, предмет на събиране по посоченото изп.дело.

Правилен се явява и правният извод, че неотносим е въпросът относно характера на процесните вземания като частно или публични от гледна точка на приложимостта на

абсолютната погасителна давност.

Неоснователни и неотносими към мотивите на обжалваното решение се намират доводите на жалбоподателя във въззивната жалба, на които се основават възраженията за неприложимост на правното основание по чл.27, ал.3 ЗДФИ по отношение на МО –гр.София и неприложимост на чл.169 ДОПК, възприети от ищцовата страна по делото, вкл. с оглед възражението за частноправен характер на процесните вземания с приложимост на чл.76 ЗЗД.

Със ЗДФИ от 2006г. по силата пар.2 от ПЗР от този закон се отменя действалия ЗДФК, в сила от 01.01.2001г. С пар.3 от същите ПЗР на ЗДФИ, ДВ, бр.33/ 21.04.2006г. започналите и незавършили производства до влизането в сила на закона производства, включително за търсене на имуществена отговорност, да се довършват по досегашния ред. Съгласно чл.31, ал.1 и сл. ЗДФИ Министърът на отбраната, министърът на вътрешните работи и началникът на националната служба за охрана организират звена за материални проверки в подчинените им структури / ал.1/, като контролните им органи проверяват дейността на материалноотговорните лица в МО, МВР и НСО по отношение на събирането, съхраняването, разходването и отчитането на поверените им активи чрез материални проверки / ал.2/, който контрол не изключва контрола, осъществяван от органите на Агенцията / ал.3/ , а разпоредбите на тази глава се прилага и в случаите , когато служителите на звената по ал.1 извършват материални проверки в структурите на съответното ведомство. Съгласно пар.5 от същите ПЗР на ЗДФИ звената по чл.31, ал.1 са правоприемници на съществуващите ревизионни дирекции към министъра на отбраната и министъра на вътрешните работи, организиран по отменения ЗДФК. Приложимостта на чл.35, ал.1 и ал.3 ЗДФК от 2000г / отм./, което идентично разрешение е намерило и в ЗДФИ, касае погасявания на процесните вземания поради изтекла погасителна давност, а не погасяването им чрез плащане, при което плащане постъпленията на сумите следва да се съотнасят по предвидения по съответния по чл.76 ЗЗД или чл.169, ал.1 ДОПК за публичните вземания ред.

По така изложените съображения жалбата се намира за неоснователна, а обжалваното решение като правилно и обосновано следва да се потвърди.

С оглед изхода от правния спор пред въззивната инстанция на въззиваемата страна следва да се присъдят направените разноси съобразно ДПЗС от 07.09.2021г. и Списък по чл.80 ГПК в пълния претендиран размер. Възражението за прекомерност не се явява основателно предвид степента на фактическата и правна сложност на делото, свързан с различните по вид и характер доводи и възражения на страните по приложението на материалния и процесуален закон.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1, пр.І ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение 261282/ 21.04.2021г. постановено по гр.д.№ 15390/ 2020г. по описа на Пловдивски районен съд – V гр.с.

Осъжда Министерство на отбраната на Република България, ЕИК: 000695324 да заплати на О. А. С., ЕГН: ***** сумата 1 200 лева / хиляда и двеста лева/ направени разноси за адв. възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____